

λέση τὴν ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων· ἀποδέχονται ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχε δικαίωμα ἐθνολογικὰ ἐπὶ τῶν δύο ὁμίρων ἐπαρχιῶν, ὅτι οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εὕρῃ δικαιολογημένην ἀφορμὴν πολέμου ἐναντίον τῆς Τουρκίας καὶ ὅτι ἦτο μεγάλη κατὰκτησις διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ ὅτι αἱ δυνάμεις ἐκήρυξαν ἑλληνικὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, κατόπιν δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ λόγου κατακτήσεως δέον νὰ ἐπέλθῃ ἡ πολεμικὴ διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἔργων κατὰκτησις. Τοιοῦτότρόπως ἐν περιπτώσει μὲν ἦτις δικαίως χάνομεν τὸν τίτλον τῆς Εὐρώπης, ἐν περιπτώσει δὲ νίκης δὲν δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν πέραν τῶν διαγραφόμενων ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως ὁρίων. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι πόλεμος ἐλευθέρων, εἶναι πόλεμος **δούλων**. Δὲν θὰ πολεμήσωμεν ὡς Ἑλλὰς, ὡς πυρὴν δηλονότι κράτους ἀνεξαρτήτου, ἔχοντος ἱστορικὴν νὰ ἐκπληρώσῃ ἀποστολὴν ἐν Ἀνατολῇ, ἀλλ' ὡς παῖκται τοῦ χρηματιστηρίου οἵτινες θὰ παίξωμεν εἰς τὸ «κορώνα ἢ γράμματα» τὸν τίτλον τῆς Συνδιασκέψεως καὶ ἡ θὰ τὸν κερδίσωμεν ἢ θὰ τὸν χάσωμεν. Αὕτη εἶναι ἡ καθαρὰ ἐξήγησις τῆς τρικουποκουμουνδουρικῆς ἀπόψεως καὶ περὶ αὐτὴν θέλει στραφῇ ἡ τετάρτη μου ἐπιστολή.

Ἀθήνησι 20 Ἰανουαρίου 1881.

Ἀγαθίστατος.

### ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Οἱ ἡπιοασπιζόμενοι τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν δὲν ἐννοοῦσιν ὅτι αὐτὸ τὸ σινδόνι θέλει χρήματα διὰ πλυστικά καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὰ εὕρῃ ὅπως ὅπως ;

Εἴμεθα ἐναντίον τῶν προστοίχων οὐρητῶν ὅπου ὑπάρχουν οὐρητήρια, ἀλλὰ εἴμεθα ἐπίσης ἐναντίον καὶ τῶν ἐπὶ τῶν τεύχων διὰ καρβούνου ζωγραφουμένων σταυρῶν ὡς ἀλεξουρίων. Ἡθέλαμεν ὁ σταυρὸς νὰ μὲν ὀλίγον ὑψηλότερα τῶν οὐρῶν καὶ διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ νέον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς.

Τὰ ἐντυπα δελτία τῆς διατιμήσεως τῶν ἀμαξῶν τὰ ὅποια διέταξεν ἡ ἀστυνομία εἰς τοὺς ἀμαξηλάτας ὅπως ἐγχειρίζωσιν εἰς πάντα ἐπιβάτην εἶναι καλλίτερον νὰ εἶναι κολλημένα ἐπὶ τοῦ βάρους τῆς ἀμάξης ὅπως τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τὰ ἄλλα κράτη.

Οἱ κτράν ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ἄκουσμα ὅτι ὁ πρῶν Β. Ἐπίτροπος παρὰ τῇ ἱ. Συνόδῳ κ. **Χαλκιόπουλος** διωρίσθη δικηγόρος παρ' ἀπασί τοῖς δικαστηρίοις, τώρα περὶ τὴν χρυσὴν τοῦ βίου του δύνει εὐρισκόμενος.

Πρέπει νὰ ἐξέλθῃ τις τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος καὶ ν' ἀναζητήσῃ εἰς χώρας ἄγριων ἢ εἰς ἵπποδρόμια καὶ ταυρημαχίας ὅπως ἀνέυρῃ ὅμοια αἰσθήματα τῶν ὑπαγορευμάτων τὴν παῦσιν τοῦ κ. Χαλκιόπουλου ἐκ τῆς ἐπιτίμου θέσεως ἣν κατεῖχε. Διότι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Χαλκιόπουλου ὑβρίζεται ἡ ἀγνοτέρα καὶ ἡ μᾶλλον πεφωτισμένη πολίτευσις καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν τῷ τόπῳ αὐτῷ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ τι· δύο σπιθαμὰς ὑψηλότερον τοῦ καθημερινοῦ βορβόρου, οὐδ' ἐπιτρέπεται οὔα δήποτε ἐργασία ἐρευνητικὴ τῶν αἰτίων ἐξ ᾧ ὁ τόπος ἐπαθε καὶ πάσχει καὶ μαρasmus εἰς τὸν κατὴντησαν ἱατροὶ ἐμπειρικοὶ, ὡς οἱ πλείστοι τῶν πολιτικῶν μας. Μεταξὺ τῶν νέων ἀνδρῶν κατετάσσετο ὁ γέρων κ. Χαλκιόπουλος, καὶ ὡς τοιοῦτος

τὸ πᾶν δι' αὐτὸν ἀπώλετο. Καὶ ὁ κάλλιστος δι' αὐτὴν θὰ ἦτο γελοῖος. Τὸν ἀποφεύγει ἐκ τῆς τραπέζης, οὐδέποτε χορεύει μετ' αὐτοῦ, ἀπορεῖ δὲ πῶς δὲν τὸν κλείουν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Γυνὴ φοιτῶσα εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς ἐσπερίδας τοῦ ὑψηλοῦ κόσμου ἂν δὲν ζητῇ νὰ ἀλιεύσῃ ἐκεῖ σύζυγον ἢ ἐραστὴν, ἀφεύκτως θὰ ζητῇ νὰ ἀλιεύσῃ τὴν περὶ ἑαυτῆς ἢ ἄλλης τινος ἰδέαν συζύγου ἢ ἐραστοῦ. Ὅλαι αὐτῶν αἱ σκέψεις ἐκεῖ καταλήγουσιν ὡς εἰ ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Πολὺ ὀλίγον φροντίζουν αἱ γυναῖκες περὶ τῆς εὐφυΐας, τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀξίας. *Μοὶ ἀρέσκει*, ἰδοὺ ἡ φοβερὰ λέξις, ἡ περὶ πάντων ἀποφασίζουσα. Ἀπαραλλάκτως ὡς εἰ ἐπρόκειτο, περὶ ἐκλογῆς πύλου ἢ ἀνθου. *Μοὶ ἀρέσκει*, κρύπτει δηλαδὴ ἀπόκρυφόν τινα ὄρον, ἢ χάριν τινα ἐπαγωγόν, τὴν ἐκπλήρωσιν παραδόξου πόθου, προσωπικοῦ, λεπτεπιλέπτου, ἐνίοτε ἀλλοκότου. Οὕτω πολλάκις ὕψος χαρῶν καὶ ἄφροντι, νέα χειρίκτια, ζωηρά τις εὐφυολογία, παλμώδης φωνή, ἐξασκοῦσι μεγάλην ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἐπιρροήν· ἐν ἄλλοις λόγοις, ἢ μαγειρικῇ ἐφηρμοσμένη εἰς

τὸν λάρυγγα ἐκάστου. Ἦτοι : ἀγαπῶ τὰ κεράσια, τρώγω ἄρα κεράσια.

Τὸ ἰδιάζον εἰς τὰ γυναικεῖα πνεύματα εἶνε, ἐκτὸς στιγμῶν τινῶν ζωηρότητος καὶ διαυγείας τὸ ἀόριστον τῶν ἰδεῶν, εὐκόλως συγχυομένων ἢ συγχωνευομένων. Σὲ βλέπουν ὑποφώσκοντα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῶν ὡς λάμπειν τινα διασχίζουσιν ἐλαφρὰν ῥοδόχρουν δμίχλην.

Εἰς τὸν πρῶτον χορὸν αἱ νεάνιδες συνήθως λέγουσι : «Θὰ χορεύσω καλὰ ; μὴ τυχὸν καὶ πέσω ;»

Μετὰ τὸν δεύτερον χορὸν : «Μὲ εὖρον ὥραϊαν ; ἡ ἐπιτυχία μου ἦτο μεγάλη ;»

Μετὰ τὸν τρίτον : «Ὁ φωτισμὸς ἦτο λαμπρὸς, ἡ μουσικὴ θεία, ἐχόρευσα ὡς τρελλή, τὰ πόδια μου πετοῦσαν, εὐρισκόμην ὡς ἐν μέθῃ.»

Μετὰ τὸν τέταρτον : «Ἀρέσκω ἄρᾳ γε εἰς τὸν κ. Ἀντώνιον τοῦ ὁποίου ὁ θεὸς εἶνε ἔμπορος παστῶν χοίρων καὶ ἑλαίων ;»

ἔπρεπε νὰ ριφθῇ εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως βαρὺν ἀγῶνα, διὰ νὰ μὴ δύναται κανεὶς ἐδῶ τίμιος ἄνθρωπος νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐργάζεται ἀναμορφωτικῶς ὑπὲρ τῆς κοινωνίας.

Αὐτὸς ὁ κ. Μπέκ δὲν μπορεῖ νὰ συμπεριληφθῇ ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ κύκλου τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως; Πάλιν δίδει πληροφορίας Λαχείου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Βιέννης! Αὐτὰ τὰ Λαχεῖα εἶναι ἀπαράλλακτοι οἱ δίσκοι τυχοδιωκτῶν οἵτινες συνάζουσιν λεπτὰ διὰ μίαν πτωχὴν ἐκκλησίαν! Ὁ τόπος μας λαχεῖα δὲν σηκώνει, διότι εἴμεθα ὅλοι φθονεροὶ καὶ δὲν θέλομεν ὁ πρὶν ἀδελφὸς ἐν πτωχείᾳ νὰ γίνῃ Μιχαὴλ Μελάς. Οἱ νόμοι μας; τὰ λαχεῖα τὰ ἀπαγορεύουσιν. Ὁ δὲ κ. Μπέκ ἐναντίον καὶ τοῦ τόπου καὶ τῶν νόμων μας τὰ εἰσάγει ἐκ τῶν θολερωτέρων μάλιστα πηγῶν.

Ἄριον πάλιν τὸ ἐσπέρας ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος θὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ Παρρασῶ τὸ 5. ἢ τὸ 7. ἄσμα τοῦ ἔπους αὐτοῦ Ἀλφρέδος. Ὡς γνωστὸν τὸ καταχρηστικῶς ὀνομαζόμενον τοῦτο ἔπος εἶναι παιδαριώδης ἀφόρητος **λέμμα** τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅστις τὰς ἀναμνήσεις γελοίων μυθιστορημάτων εἰς στίχους συναρμολογήσας ἐφαντάσθη νὰ μιμηθῇ τὸν Βύρωνα καὶ τὸν Μυσσέ, ἢ καὶ αὐτὸν ἰκόμῃ τὸν Ἀλέξανδρον Σούτσον ἐν τῇ Περιπλανώμένῳ του. Στοιχηματίζομεν ἂν θὰ καταλάβῃ κανεὶς τίποτε ἐκ τῆς αὐριανῆς ἀναγνώσεως. Οὐχ ἦττον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ κλαυθυρὰ καὶ ἡ μέχρι γελωτοποιίας βαίνουσα ἐπιδεικτικὴ τοῦ ποιητοῦ ἀπαγγελία θὰ χειροκροτηθῶσι καὶ πάλιν ὑπὸ ἀμορφῶτων ἀκροατῶν οἵτινες τὰς στιχοιργημένας ὕβρεις καὶ μωρὰ τινα αἰσθήματα ἐκλαμβάνοντες ὥς ποιήσιν πληροῦσι τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀλλόφρονος ἀλαζονίας, κιβδηλεύοντες παρ' αὐτῷ καὶ ἂν ὑπάρχῃ—καὶ ὑπάρχει βεβαίως—μυριοστημόριον ποιητικοῦ ταλάντου.

Τὸν λυπούμεθα. Τοὺς λυπούμεθα.

Οἱ χοροὶ εἶνε χρησιμώτατοι, διότι ἐκεῖ ἀλληλογνωρίζονται τὰ δύο παραδοξώτερα ζῶα, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ.

Ἐὰν ἰδῇς τὴν μνηστὴν σου μὲ ροδοχρόους παρειάς καὶ ἀδόλους ὀφθαλμοὺς μὴ συμπεράνης ὅτι εἶνε ἄγγελος, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι κατακλίνεται εἰς τὰς ἐννέα κατὰ διαταγὴν τῆς μαμᾶς καὶ ὅτι τρώγει πολλὰς μπριζόλας.

Ἐὰν ἔχῃς ροδοχρόους ὄνυχας, δὲν πρέπει ἐνεκα τούτου νὰ ζῇς δημοσίᾳ τὸ ἄκρον τῆς ρινός σου.

Τρεῖς γνωρίζω τρόπους δι' ὧν δύνασαι νὰ κολακεύσῃς γυναῖκα ἐγειρομένην τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἐὰν εὕρσκεσαι μακράν της, ὑψόνεις πολὺ τὰς χεῖρας ὅταν χειροκροτῇ· διὰ τοῦ τρόπου τούτου δεικνύομεν τὰ κομβία τοῦ ὑποκαμίσου μας καὶ τὰ ὠραῖά μας χειρόκτια.

Ἐὰν εἴσαι πλησίον της, ἀπαριθμεῖς χαμηλοφώνως τὸν κατάλογον ὧλων τῶν θαυμαστικῶν: «Θαυμάσιον, ἐξαίρε-

ἵνα πιστεῦσῃτε ὅτι σὰς εἵπομεν πολλάκις ὅτι ὑπὸ τῆς προσωπεῖον τῆς Ἑλλάδος κρύπτεται ἐδῶ ὁλόσωμος καὶ ὁλόψυχος ἡ Τουρκία, σὰς ἀναφέρομεν ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις ἀρξαμένου νὰ κτιζῆται περικαλλοῦς θερινοῦ θεάτρου ἡμποδίσθησαν διὰ δευτέραν φοράν, διότι συμφέροντα ἰδιωτικὰ ἀναμειγμένα εὕρισκουν τὸν τρόπον νὰ γίνωνται ἀνώτερα καὶ τοῦ νόμου καὶ τῆς περὶ τὸ οἰκοδομεῖν ἐλευθερίας. Καὶ δὲν προσβάλλουσι μόνον τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα, ὅπερ ἐπίσης θὰ ἦτο ἀπελπιστικόν· ἀλλὰ τὰ δικαιώματα ἐνὸς σωματείου, ἥτοι ἐνὸς κοινωνικοῦ θεσμοῦ—τῆς ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων Ἐπιτροπῆς. Καὶ ποία θὰ εἶναι ἡ ἐκπληξίς σας, ἂν ἀκούσῃτε ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ αὐτὰ συμφέροντα, τὰ ἐρχόμενα εἰς ἀντιπαράταξιν ἐναντίον τοῦ νόμου, τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν θερινῶν τέρψεων ὁλοκλήρου κοινωνίας εὗρον καλλιέργειαν ἐν αὐτῇ τῇ αὐλῇ καὶ μὴ ἰσχύσαντα—τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα παρὰ τῇ ἀστυνομίᾳ, μὴ ἰσχύσαντα παρὰ τῇ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν, μετεχειρίσθησαν ὄργανον ἵνα ἰσχύσουν αὐτὴν τὴν Αὐλὴν.

Καὶ ἴσως ἴσως θὰ γίνῃ καὶ ζήτημα ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἵνα πεισθῇ ἡ αὐλὴ νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν ὅπως κτισθῇ τὸ θέατρον!

## ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ P\*\* βλέπει μίαν ὠραίαν ἀγελάδαν μὲ παχεῖς εὐγαλάκτους μαστοὺς.

—Τί κρίμα! λέγει· τί ὠραῖοι μαστοὶ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἡ καυμένη κορσέν.

τον, ὅποιον αἰσθημα! » Ἐὰν ἡ κυρία εἶνε ὀλίγον βλάξ, καταφεύγομεν εἰς τὰ βαρέα κοσμητικὰ ἐπίθετα: «Μαγευτικόν, καταπληκτικόν κ. τ. λ.»

Ἐὰν θηρεύς μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν, ἀνάγκη νὰ μάθῃς ὀλίγους τεχνικοὺς ὅρους· νὰ τῆς πῇς περὶ μαργαριταρένιων λαρυγγισμῶν, περὶ ἐλάσσονος καὶ περὶ ὅτι ἄλλο γνωρίζεις.

Ὁ ἀνώτατος βαθμὸς συνίσταται εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν ὀνομάτων τῶν σπουδαιότερων μουσικῶν ἔργων τὰ ὅποια νὰ παραθέτῃς χαμηλοφώνως μετὰ τινος οἰκειότητος, ὥς μεμνημένος ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν τῶν μυστηρίων. Ἡ κυρία σοὶ ἀπαντᾷ καὶ τότε ἄρχονται ρέουσαι αἱ ἐκμυστηρεύσεις· ἡ δὲ ὠραία μουσουργὸς κατηχυχαριστημένη ἐκ τῆς εὐφύτας της καὶ τῶν δακτύλων της σὲ ἔχει εἰς ὑπόληψιν.

Τελευταῖος τρόπος. Οὗτος εἶνε ὁ ὠραιότερος, ἀλλὰ καὶ ὁ μᾶλλον δυσεπίτευκτος. Νὰ μελετήσῃς εἰς τὸν Berlioz, Fétes κ. τ. λ. τὰς βιογραφίας τῶν διαφόρων μουσικοδιδασκάλων, τὴν διαφορὰν τοῦ ὕψους αὐτῶν, νὰ ἔχῃς δὲ πρόχειρα ἀνέκδοτα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης σου.

Τεσσάρων εἰδῶν ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν: οἱ ἐρωτομανεῖς, οἱ φιλόδοξοι, οἱ παρατηρηταὶ καὶ οἱ βλάκες.